

MAGAZÍN PRÁVA

1. Snad jsem si štěstí nevystřílel hned na začátku

13.01.2024 Magazín Práva - Dana Braunová

strana: 4

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním

FILIP BŘEZINA

Na televizní obrazovce má herecké žně: ztělesnil hlavního hrdinu štedrovečerní pohádky, teď ho diváci sledují v titulní roli seriálu Smysl pro tumor. Před kamerou ani na divadelních prknech však osmadvacetiletý Filip Březina žádný nováček není.

* Byl to váš herecký sen hrát ve štedrovečerní pohádce?

Vůbec ne. Na castingy na pohádky jsem moc chodit nechtěl. Nelákaly mě. Babička si ale moc přála, abych v nějaké hrál, a tak jsem tam šel. Byl to ode mě vánoční dárek pro babičku.

* Vy jste docela princovský tip. Proč vás to neláká?

Nechci se zaškatulkovat. Rozhodně jsem tak nechtěl začínat. Naštěstí jsem natočil dost úplně odlišných rolí, tak jsem do Klíče svatého Petra šel. Tobiáš navíc nebyl princ, ale potulný muzikant, který na náměstích hraje na loutnu a zpívá. K tomu princovi se nakonec po mnoha peripetiích propracuje.

* Jako dětský divák jste měl pohádky rád?

Jako malý jsem nejvíc miloval s Čerty nejsou žerty a Lotrando a Zubejda. Nejvíc mě ale vždycky bavily animáky. Dokola jsem koukal na disneyovky, Hercula, Tarzana. Zůstalo mi to dodnes. Současné české vánoční pohádky neznám, protože jsme od mých patnácti byli bez televize. Tehdy jsme se přestěhovali, televizi pověsili na stěnu, ale nikdy jsme ji nezapojili. Nikdo ji nepotřeboval. Když se doma sejdeme, hrajeme spíš deskovky, povídáme, na televizi si nikdo nevzpomene.

* Překvapila vás role medika Filipa ve Smyslu pro tumor? Jak jste k ní přišel?

Přes tři kola castingů. Režisérka Tereza Kopáčková říkala na první projekci v Hradci Králové, že jsem byl na nich nejlepší. Přitom mě ale ze začátku nechtěla.

* Proč?

Filip, kterého hraju, je před nemocí floutek a balič. To jsem prý nesplňoval. Opravdu takový ve skutečnosti nejsem. Snad jsem to ale dokázal zahrát.

* Jste nesmělý?

Docela jo. Každopádně jsem introvert. Pracuju ale na tom, abych získal sebevědomí.

* Čekáte tedy, až přijde iniciativa z druhé strany?

To zas úplně ne. Jenže ten seriálový Filip ale holky střídá snad obden. To není nic pro mě.

* Co je pro vás?

Všechno v klidu. Nic neuspěchat. V osmadvaceti se chci soustředit na práci, neplánuju zakládat rodinu.

* Bylo by s kým?

Ne, teď zrovna ne. O tom fakt teď nechci mluvit. Ať to nevypadá, že si tady z toho dělám seznamku.

* Jste možná introvert, ale máte za sebou modelingovou zkušenost.

To vzniklo tak, že když jsem končil na DAMU, napsal jsem ze srandy do brožurky divadla Disk, že jsem příležitostný fotomodel.

Jednou jsem s Robertem Vanem nafotil pár fotek.

* To je přece světoznámý fotograf, specializující se na akty.

No to ne, ty fotky byly naopak reklama na oblečení, Dior, Gucci. Nedávno jsem zase fotil jarní a letní pánskou kolekci české firmy Blažek.

* Bavilo vás to?

Bavilo. Zjistil jsem, že aby člověk vypadal na fotce dobře, musí si hrát na modelku. Trochu si z toho dělat legraci. Pan Vano je neuvěřitelný profík. Šlo to hrozně rychle, na nějaké povídání nebyl čas.

* Filmoví diváci vás spíš než v designových modelech znají v trenýrkách a tričku. Mám na mysli filmy Zlatý podraz a Zátopek.

Vyhovuje mi, že jsem herec sportovních rolí. Ve Zlatém podrazu to byl basketbal, v Zátopkovi běh, teď ve Smyslu pro tumor ragby. Vždycky jsem hodně sportoval, jsem rád v pohybu. V Ostravě jsem hrál léta florbal, tady v Praze běhám, týdně takových čtyřicet kilometrů. Delší tratě do dvaceti kilometrů s nějakým převýšením. Zlatý podraz jsem točil ještě na DAMU, tam jsem hrál v červených trenýrkách a bílém tílku basket. V Zátopkovi jsem měl sice jen čtyři natáčecí dny, ale zase jsem Emila v Baťově běhu Zlínem porazil. Když jsem byl na kostýmové zkoušce, všiml jsem si, že si oblékám trenýrky ze Zlatého podrazu po Jirkovi Roskotovi, který hrál jednoho z našich basketbalistů.

* Mokrát jste si to ragby ve Smyslu pro tumor nezahrál, víc tam ležíte na nemocničním lůžku. Jak se vám ve vašem věku hrál onkologický pacient?

Není žádný univerzální recept, jak to zahrát. Odborníci se shodují na tom, že každý pacient s onkologickou diagnózou reaguje úplně jinak. Musel jsem to najít v sobě, představit si v takové situaci sám sebe. Žít půl roku před kamerou s rakovinou bylo těžké. Hlavně to, jak nemoc postupuje. Točili jsme v nemocnici v Hradci Králové na radiačním oddělení. Vešel jsem do místnosti plné masek na polici. Aby se člověk při ozařování nevrtil, nahřejí na vysokou teplotu plastovou mřížku, kterou mu nasadí na hlavu a nechají zatuhnout, aby se nehýbal. Byly na nich jmenovky pacientů. Běhal mi mráz po zádech. Spolupracujeme s neziskovou organizací Fuck Cancer (volně přeloženo Do hajzlu s rakovinou), která hájí zájmy onkologických pacientů. Byl jsem překvapený, kolik mladých lidí sdružuje, většinou je kolem pětácti. Byli se podívat na projekcích, jsou to nejlepší diváci, skvěle se bavili, ten seriál je totiž taky vtipný. Slyšet jejich reakci mě fakt hrálo.

* Osmidílný seriál byl natočený podle belgické předlohy.

Když ji scenáristé Tereza Kopáčová a Martin Podzimek viděli, hrozně se jim líbila a chtěli to natočit s českými herci v českých reáliích. Belgický autor Leander Verdievel přijel v září na festival Serial Killer (mezinárodní festival seriálů, pořádaný v Brně), kde viděl první dva díly. Líbily se mu. Myslel si, že jsme to dotočili teprve nedávno, a divil se, že mi dorostly vlasy. Vysvětlil jsem mu, že jsme to dokončili už před rokem. Že jsem neměl problém být ve Smyslu pro tumor dohola. Vlastně mi to připomnělo dětství, kdy mně a sourozencům stříhával táta vlasy na tři milimetry, aby v létě ušetřili rodiče za holiče. On si sundal čepici a ukázal, že jemu po chemoterapii už nikdy nenarostly. Napsal vlastně svůj příběh. Onemocněl, když mu bylo třiaadvacet, teď mu je jednačtyřicet a je zdravý.

* Je pravda, že jste kvůli seriálu odešel z angažmá v Městských divadlech pražských?

Měl jsem hrozně hektické období. Točil jsem v jižních Čechách třináct dílů Místa zločinu České Budějovice, v Městských divadlech pražských jsem hrál v deseti inscenacích osmnáct představení do měsíce. Nedalo by se to postíhat. Tumor jsem chtěl moc točit, byl to super scénář, super příběh. Představa, že bych se toho kvůli divadlu musel vzdát a točil by to někdo jiný... Chtěl jsem na to mít čistý diář.

* Dost divadelních rolí vám stejně zůstalo.

Nedovedu si představit, že bych existoval bez divadla. Dohrávám několik rolí v Divadle ABC, nově hraju v Národním divadle v Hamletovi. Vlastně takhle jsem spokojený.

* Projevují se nějak vaše ostravské kořeny?

Nějaký ostravský temperament a dravost ve mně budou, ale spíš než místo rodiště mě předurčili rodiče. Měl jsem skvělou výchovu. Dokonce jsem jednou tátovi v legraci řekl, že jsem na ně našťvaný, protože nasadili latku hrozně vysoko, že moje děti to tak dobré jako já mít nebudou. Byl jsem naprosto spokojený dítě, všechno mi vycházelo. Pamatuju se, jak nám jednou máma napustila bazének v obýváku.

* Pro vaši generaci není obvyklé vyrůstat se třemi sourozenci.

Nepovažoval jsem to za nic mimořádného. Jsem z věřící rodiny, přátelili jsme se se sedmi rodinami, které také měly hodně dětí. Mí

kamarádi tedy byli věřící a z početných rodin. Společně jsme chodili do kostela až do doby, kdy jsem odešel do Prahy. Sjíždíme se každé prázdniny aspoň na týden, bývá nás takových pětadvaceti. Mít tři sourozence mi přišlo úplně normální. Pořád se něco dělo, nikdy jsme se nenudili. Pořád bylo čemu se smát. Máma mi třeba řekla, že mě našla u popelnice a vzali si mě, aby si měl starší brácha s kým hrát.

* Hraje víra ve vašem životě stále významnou roli? Určitě. Je na ní ostatně založená naše civilizace a kultura. Je i v základních divadelních textech. Lépe se mi i chápou. Někdo může víru považovat za berličku, ale já ji vnímám jako potřebu.

* Jste mezi vašimi vrstevníky jako věřící výjimkou?

Když se o tom bavím, ukazuje se, že nikdo není úplně ateista. Vždycky se dojde k tomu, že něco nad námi je, energie, která nás převyšuje. Jsme obklopeni znameními, která nejdou vysvětlit. Někdo tomu říká boží plán, někdo osud.

* Jste aktivní katolík?

Teď ne. Když jsem byl doma v Ostravě, chodil jsem do kostela každou neděli. V Praze jsem zlenivěl. Což mě mrzí. Pro mě byla mše taková meditace, hodina věnovaná svému nitru. Snažím se o to aspoň sám doma.

* Kdy vás napadlo, že budete hercem?

V takových jedenácti dvanácti. Miloval jsem Jima Carreyho a pořád jsem se díval na jeho Ace Venturu (komedie Ace Ventura: Zvířecí detektiv). Rád jsem ho imitoval: načesal jsem si vždycky tu patku nad čelem jako on, a když jsem se uviděl v zrcadle, řekl jsem si, že budu herec. Druhý den jsem se šel přihlásit do dramataku, pak jsem podal přihlášku na konzervatoř, odtamtud na DAMU. Všude mě vzali napoprvé.

* Kdo vás na téhle cestě nejvíc ovlivnil?

Nejspíš režisér Martin Františák, který vedl náš ročník na ostravské konzervatoři, a Daniela Špinar na DAMU. Učila mě sice jen jeden semestr, ale ten mi dal úplně nejvíc. Díky ní jsem našel klíč k tomu, jak k sobě jako k herci přistupovat. Byl to pro mě zlom.

* při natáčení?

Hodně času jsem při natáčení Místo zločinu České Budějovice i pohádky Klíč svatého Petra strávil s Davidem Novotným a obdivoval jsem jeho profesionalitu. Je pořád samý vípek, legrace, ale při práci z něho jde obrovská vnitřní jistota. Inspirativní byl pro mě i Ondřej Malý, se kterým jsme točili Zlatý podraz. A v neposlední řadě pan Hartl, který mi tam hrál tátu.

* Měl jste nějaký herecký sen?

Chtěl jsem se dostat do Prahy, a to se mi splnilo. O nějaké konkrétní roli jsem nikdy nesnil, mým cílem je dělat herectví poctivě a dělat ho dobře.

* Je to v dnešní době těžké?

Je to dnes hlavně o štěstí být ve správný čas na správném místě. Člověk to pak může ovlivnit volbou toho, co přijme. Nekonečným seriálům uhýbám. Je mi jasné, že role, jakou mám ve Smyslu pro tumor, přijde možná jednou za život. Doufám jen, že jsem si to štěstí nevystřílel hned na začátku.

* Sledujete se v televizi a ve filmu? Snažím se tím pořád učit. Vidím tam chyby, který běžný divák nepostřehne. Pokaždé si říkám: "Proboha, proč jsem to udělal takhle? To jsem měl hrát jinak." Umím se ale i pochválit. Moc často to není.

* Za co?

Třeba za Merkucia v Romeovi a Julii, které hrajeme v Divadle ABC. Toho myslím dělám dobře. Ve verších hraju rád, dobře se mi to učí.

* Divadlo jste začal hrát už v Ostravě?

Už na konzervatoři jsem tam hostoval v **Národním divadle moravskoslezském**: v Baladě pro banditu jsem hrál Juru, mladšího bratra Nikoly Šuhaje. Toho hrál Igor Orozovič, se kterým jsem se teď zase setkal v Hamletovi v Národním. Hraje Klaudia, já Laerta. V menších rolích jsem vystupoval i v Divadle Petra Bezruče. Na DAMU jsem pak ve čtvrtém ročníku dostal nabídky od čtyřech divadel. Řekl jsem, že bych chtěl rok ve všech hostovat a na základě toho se pak rozhodnout. Kupodivu všichni souhlasili. Měl jsem fakt štěstí. Nakonec jsem si vybral Městská divadla pražská.

* Jste přísný divadelní divák?

Trochu se to ve mě změnilo. Když jsem byl na konzervatoři anebo na DAMU, byl jsem hrozně kritický a stávalo se, že jsem o pauze odešel. Vždycky jsem byl přesvědčený, že bych to dělal líp. Teď se mi to většinou líbí. Buď to je opravdu dobré, nebo jsem se nějak rozněžnil.

* Jak vy přijímáte kritiku?

Moc dobře ne. Beru si to hrozně osobně. Jedna negativní kritika vymaže třeba sto pozitivních. Slova bolí. Chválám na druhé straně moc nevěřím.

* Přispěla k vašemu sebevědomí Cena Jiřího Adamíry, kterou jste dostal na konci DAMU?

Vidíte, nedávno jsem našel fotku z předávání. Dává se nejlepšímu klukovi a nejlepší holce v ročníku, je to za celé čtyři roky. Pokud si dobře pamatuju, dostal jsem 15 tisíc, pozval jsem tehdy všechny spolužáky na pivo. To víte, že herec nějaké sebevědomí potřebuje. Jinak by asi na jeviště ani nevlezl. *

Pohádky mě nelákaly. Babička si ale moc přála, abych v nějaké hrál, tak jsem tam šel

Když se doma sejdeme, hrájeme spíš deskovky, povídáme, na televizi si nikdo nevzpomene Ten Filip je před nemocí floutek a balič. Takový ve skutečnosti nejsem. Snad jsem to ale dokázal zahrát Žít půl roku před kamerou s rakovinou bylo těžké. Hlavně to, jak nemoc postupuje Měl jsem skvělou výchovu. Tátovi jsem v legraci řekl, že jsem na ně našťvaný, protože nasadili latku hrozně vysoko

Dana Braunová, dana.braunova@pravo.cz

Foto PRÁVO - Petr Kozlík. Děkujeme za poskytnutí prostor restauraci Cafe de Paris, Praha 1

Ve štědrovečerní pohádce Klíč svatého Petra si zahrál potulného muzikanta.

Foto ČT - Radek Miča

Jako mladému bezstarostnému medikovi mu v seriálu Smysl pro tumor život převrátila naruby zhoubná nemoc.

Foto ČT - Pavla Černá

V hlavní roli filmu Zlatý podraz (2018) se mu jako nadějnému basketbalistovi postaví do cesty železná opona.

Foto BUC-FILM - Patrik Nguyen

Za hlavní roli v inscenaci Diktátor, divadelní adaptaci slavného Chaplinova filmu, uváděné v Divadle ABC, si vysloužil nominaci na Thálii.

Foto Patrik Borecký

Na scéně Národního divadla v Shakespearově tragédii Hamlet v roli Laerta, bratra Ofélie.

Foto Pavel Hejný

"Někdo může víru považovat za berličku, já ji vnímám jako potřebu," říká 28letý herec.

Foto PRÁVO - Petr Kozlík

FILIP BŘEZINA

Snad jsem si štěstí nevystřílel
hned na začátku

Na televizní obrazovce má herecké žně: ztělesnil hlavního hrdinu štedrovečerní pohádky, teď ho diváci sledují v titulní roli seriálu Smysl pro tumor. Před kamerou ani na divadelních prknech však osmadvacetiletý Filip Březina žádný nováček není.

Dana Braunová

Byl to váš herecký sen hrát ve štedrovečerní pohádce?

Vůbec ne. Na castings na pohádky jsem moc chodit nechtěl. Nelákaly mě. Babička si ale moc přála, abych v nějaké hrál, a tak jsem tam šel. Byl to ode mě vánoční dárek pro babičku.

Čekáte tedy, až přijde iniciativa z druhé strany?

To zas úplně ne. Jenže ten seriálový Filip ale holky střídá snad obden. To není nic pro mě.

Co je pro vás?

Všechno v klidu. Nic neuspěchat. V oc-

Mockrát jste si to ragby ve Smyslu pro tumor nezahrál, víc tam ležíte na nemocničním lůžku. Jak se vám ve vašem věku hrál onkologický pacient?

Není žádný univerzální recept, jak to zahrát. Odborníci se shodují na tom, že každý pacient s onkologickou diagnózou reaguje

Vy jste docela princovský tip. Proč vás to neláká?

Nechci se zaškatulkovat. Rozhodně jsem tak nechtěl začínat. Naštěstí jsem natočil dost úplně odlišných rolí, tak jsem do Klíče svatého Petra šel. Tobiaš navíc nebyl princ, ale potulný muzikant, který na náměstích hraje na loutnu a zpívá. K tomu princovi se nakonec po mnoha peripetích propracuje.

Jako dětský divák jste měl pohádky rád?

Jako malý jsem nejvíce miloval s Čerty nejsou zerty a Lotrando a Zubejda. Nejvíce mě ale vždycky bavily animáky. Dokola jsem koukal na disneyovky, Hercula, Tarzana. Zůstalo mi to dodnes.

Současné české vánoční pohádky neznám, protože jsme od mých patnácti byli bez televize. Tehdy jsme se přestěhovali, televizi pověsili na stěnu, ale nikdy jsme ji nezapojili. Nikdo ji nepotřeboval. Když se doma sejdeme, hrajeme spíš deskovky, povídáme, na televizi si nikdo nevzpomene.

Pohádky mě nelákaly. Babička si ale moc přála, abych v nějaké hrál, tak jsem tam šel

Překvapila vás role medika Filipa ve Smyslu pro tumor? Jak jste k ní přišel?

Přes tři kola castingů. Režisérka Tereza Kopáčková říkala na první projekci v Hradci Králové, že jsem byl na nich nejlepší. Přitom mě ale ze začátku nechtěla.

Proč?

Filip, kterého hraju, je před nemocí floutek a balíče. To jsem prý nesplňoval. Opravdu takový ve skutečnosti nejsem. Snad jsem to ale dokázal zahrát.

Jste nesmělý?

Docela jo. Každopádně jsem introvert. Pracuju ale na tom, abych získal sebevědomí.

Ve středověčném pohádce Klíč svatého Petra si zahrál potulného muzikanta.

Foto ČT – Hadek Míša

vešměly. Klíč svatého Petra jsem nevypracoval, v osmdesácti se chci soustředit na práci, neplánuju zakládat rodinu.

Bylo by s kým?

Ne, teď zrovna ne. O tom fakt teď nechci mluvit. Ať to nevypadá, že si tady z toho dělám seznamku.

Jste možná introvert, ale máte za sebou modelingovou zkušenost.

To vzniklo tak, že když jsem končil na DAMU, napsal jsem ze srandy do brožurky divadla Disk, že jsem příležitostný fotomodel. Jednou jsem s Robertem Vanem nafotil pár fotek.

To je přece světoznámý fotograf, specializující se na akty.

No to ne, ty fotky byly naopak reklama na oblečení, Dior, Gucci. Nedávno jsem zase fotil jarní a letní pánskou kolekci české firmy Blažek.

Bavilo vás to?

Bavilo. Zjistil jsem, že aby člověk vypadal na fotce dobře, musí si hrát na modelku. Trochu si z toho dělat legraci. Pan Vano je neuvěřitelný profík. Šlo to hrozně rychle, na nějaké povídání nebyl čas.

Filmoví diváci vás spíš než v designových modelech znají v trenýrkách a tričku. Mám na mysli filmy Zlatý podraz a Zátopek.

Vyhovuje mi, že jsem herec sportovních rolí. Ve Zlatém podrazu to byl basketbal, v Zátopkovi běh, teď ve Smyslu pro tumor ragby. Vždycky jsem hodně sportoval, jsem rád v pohybu. V Ostravě jsem hrál léta florbal, tady v Praze běhám, týdně takových čtyřicet kilometrů. Delší tratě do dvaceti kilometrů s nějakým převýšením.

Zlatý podraz jsem točil ještě na DAMU, tam jsem hrál v červených trenýrkách a bílém tílku basket. V Zátopkovi jsem měl síce jen čtyři natáčecí dny, ale zase jsem Emila v Baťově běhu Zlínem porazil. Když jsem byl na kostýmové zkoušce, všiml jsem si, že si oblékám trenýrky ze Zlatého podrazu po Jirkovi Roskotovi, který hrál jednoho z našich basketbalistů.

proč jsem onkologické onemocnění nevypracoval úplně jinak. Musel jsem to najít v sobě, představit si v takové situaci sám sebe. Žít půl roku před kamerou s rakovinou bylo těžké. Hlavně to, jak nemoc postupuje.

Když se doma sejdeme, hrajeme spíš deskovky, povídáme, na televizi si nikdo nevzpomene

Točili jsme v nemocnici v Hradci Králové na radiačním oddělení. Vešel jsem do místnosti plné masek na polici. Aby se člověk při ozařování nevrtil, nahřejí na vysokou teplotu plastovou mířku, kterou mu nasadí na hlavu a nechají zatuhnout, aby se nehýbal. Byly na nich jmenovky pacientů. Běhal mi mráz po zádech.

Spolupracujeme s neziskovou organizací Fuck Cancer (volně přeloženo Do hajzlu s rakovinou), která hájí zájmy onkologických pacientů. Byl jsem překvapený, kolik mladých lidí sdružuje, většinou je kolem pětaticeti. Byli se podívat na projekcích, jsou to nejlepší diváci, skvěle se bavili, ten seriál je totiž taky vtípný. Slyšet jejich reakci mě fakt hrálo.

Osmidílný seriál byl natočený podle belgické předlohy.

Když ji scenáristé Tereza Kopáčková a Martin Podzimek viděli, hrozně se jim líbila a chtěli to natočit s českými herci v českých reáliích.

Belgický autor Leander Verdiesel přijel v září na festival Serial Killer (mezinárodní festival seriálů, pořádaný v Brně), kde viděl první dva díly. Líbily se mu. Myslel si, že jsme to dotočili teprve nedávno, a divil se, že mi dorostly vlasy. Vysvětlil jsem mu, že jsme to dokončili už před rokem. Že jsem neměl problém být ve Smyslu pro tumor dohola. Vlastně mi to připomnělo dětství, kdy mně a sourozencům stříhával táta vlasy na tři milimetry, aby v létě ušetřili rodiče za holiče. On si sundal čepici a ukázal, že jemu po chemoterapii už nikdy nenarostou. →

ly. Napsal vlastně svůj příběh. Onemocněl, když mu bylo třiatdvacet, teď mu je jednačtyřicet a je zdravý.

Je pravda, že jste kvůli seriálu odešel z angažmá v Městských divadlech pražských?

Měl jsem hrozně hektické období. Točil jsem v jižních Čechách třináct dílů Místa zločinu České Budějovice, v Městských divadlech pražských jsem hrál v deseti inscenacích osmnáct představení do měsíce. Nedalo by se to postíhat. Tumor jsem chtěl moc točit, byl to super scénář, super příběh. Představa, že bych se toho kvůli divadlu musel vzdát a točil by to někdo jiný... Chtl jsem na to mít čistý díl.

Dost divadelních rolí vám stejně zůstalo.

Nedovedu si představit, že bych existoval bez divadla. Dohrávám několik rolí v Divadle ABC, nově hraju v Národním divadle v Hamletovi. Vlastně takhle jsem spokojený.

Projevují se nějak vaše ostravské kořeny?

Nějaký ostravský temperament a dravost ve mně budou, ale spíš než místo rodiště mě předurčili rodiče. Měl jsem skvělou výchovu. Dokonce jsem jednou tátovi v legraci řekl, že jsem na ně našťavý, protože nasadili latku hrozně vysoko, že moje děti to tak dobré jako já mít nebudou. Byl jsem naprosto spokojený dítě, všechno mi vycházelo. Pamatuju si, jak nám jednou máma na-

Jako mladému bezstarostnému medikovi mu v seriálu *Smysl pro tumor* život převrátila naruby zhoubná nemoc.

Foto ČT – Paola Černá

V hlavní roli filmu *Zlatý podraz* (2018) se mu jako nadějněmu basketbalistovi postaví do cesty železná opona.

Foto BUC-FILM – Patrik Nguyen

Určitě. Je na ní ostatně založená naše civilizace a kultura. Je i v základních divadelních textech. Lépe se mi i chápou. Někdo může víru považovat za berličku, ale já ji vnímám jako potřebu.

Jste mezi vašimi vrstevníky jako věřící výjimkou?

Když se o tom bavím, ukazují se, že nikdo není úplně ateista. Vždycky se dojde k tomu, že něco nad námi je, energie, která nás převyšuje. Jsme obklopeni znameními, která nejdu vysvětlit. Někdo tomu říká boží plán, někdo osud.

Jste aktivní katolík?

Teď ne. Když jsem byl doma v Ostravě, chodil jsem do kostela každou neděli. V Praze jsem zlenivěl. Což mě mrzí. Pro mě byla mše taková meditace, hodina věnovaná svému nitru. Snažím se o to aspoň sám doma.

Kdy vás napadlo, že budete hercem?

V takových jedenácti dvanácti. Miloval jsem Jima Carreyho a pořád jsem se díval na jeho *Ace Ventura* (komedie *Ace Ventura: Zvířecí detektiv*). Rád jsem ho imitoval: načesal jsem si vždycky tu patku nad čelem jako on, a když jsem se uviděl v zrcadle, řekl jsem si, že budu herec. Druhý den jsem se šel přihlásit do dramaťáku, pak jsem podal přihlášku na konzervatoř, odtamtud na DAMU. Všude mě vzali napoprvé.

Kdo vás na téhle cestě nejvíce ovlivnil?

Nejspíš režisér Martin Františák, který vedl náš ročník na ostravské konzervatoři, a Daniela Špinar na DAMU. Učila mě sice jen jeden semestr, ale ten mi dal úplně nej-

víc. Díky ní jsem našel klíč k tomu, jak k sobě jako k herci přistupovat. Byl to pro mě zlom.

Žít půl roku před kamerou s rakovinou bylo těžké. Hlavně to, jak nemoc postupuje

A při natáčení?

Hodně času jsem při natáčení Místo zločinu České Budějovice i pohádky Klíč svatého Petra strávil s Davidem Novotným a obdivoval jsem jeho profesionalitu. Je pořád samý vtípek, legrace, ale při práci z něho jde obrovská vnitřní jistota. Inspirativní byl pro mě i Ondřej Malý, se kterým jsme

točil a naučuju se, jak nám jednou máma nupustila bazének v obýváku.

Ten Filip je před nemocí floutek a balič. Takový ve skutečnosti nejsem. Snad jsem to ale dokázal zahrát

Pro vaši generaci není obvyklé vyrůstat se třemi sourozenci.

Nepovažoval jsem to za nic mimořádného. Jsem z věřící rodiny, přátelili jsme se se sedmi rodinami, které také měly hodně dětí. Mí kamarádi tedy byli věřící a z početných rodin. Společně jsme chodili do kostela až do doby, kdy jsem odešel do Prahy. Sjíždíme se každé prázdniny aspoň na týden, bývá nás takových pětacířicet.

Mít tři sourozence mi přišlo úplně normální. Pořád se něco dělo, nikdy jsme se nenudili. Pořád bylo čemu se smát. Máma mi třeba řekla, že mě našla u popelnice a vzali si mě, aby si měl starší brácha s kým hrát.

Hraje víra ve vašem životě stále významnou roli?

točili *Zlatý podraz*. A v neposlední řadě pan Hartl, který mi tam hrál tátu.

Měl jste nějaký herecký sen?

Chtěl jsem se dostat do Prahy, a to se mi splnilo. O nějaké konkrétní roli jsem nikdy nesnil, mým cílem je dělat herectví poctivě a dělat ho dobře.

Je to v dnešní době těžké?

Je to dnes hlavně o štěstí být ve správný čas na správném místě. Člověk to pak může ovlivnit volbou toho, co přijme. Nekonečným seriálům uhybám. Je mi jasné, že role, jakou mám ve *Smyslu pro tumor*, přijde možná jednou za život. Doufám jen, že jsem si to štěstí nevystřílel hned na začátku.

Sledujete se v televizi a ve filmu? →

Na scéně Národního divadla v Shakespearově tragédii *Hamlet* v roli Laerta, bratra Ofélie.

Foto Pavel Hrypl

Za hlavní roli v inscenaci *Diktátor*, divadelní adaptaci slavného Chaplinova filmu, uváděné v Divadle ABC, si vysloužil nominaci na Thálii.

Foto Petr Honek

Snažím se tím pořád učit. Vidím tam chyby, který běžný divák nepostřehne. Pokaždé si říkám: „Proboha, proč jsem to udělal takhle? To jsem měl hrát jinak.“ Umím se ale i pochválit. Moc často to není.

Za co?

Třeba za Merkucia v *Romeovi a Julii*, které hrajeme v Divadle ABC. Toho myslím dělám dobře. Ve verších hraju rád, dobře se mi to učí.

Divadlo jste začal hrát už v Ostravě?

Už na konzervatoři jsem tam hostoval v Národním divadle moravskoslezském: v *Baladě pro banditu* jsem hrál Juru, mladšího bratra Nikoly Šuhaje. Toho hrál Igor Orozovič, se kterým jsem se teď zase setkal v *Hamletovi* v Národním. Hraje Klaudia, já Laerta. V menších rolích jsem vystupoval i v Divadle Petra Bezruče.

Na DAMU jsem pak ve čtvrtém ročníku dostal nabídky od čtyřech divadel. Řekl jsem, že bych chtěl rok ve všech hostovat a na základě toho se pak rozhodnout. Kupudivu všichni souhlasili. Měl jsem fakt štěstí. Nakonec jsem si vybral Městská divadla pražská.

Měl jsem skvělou výchovu. Tátovi jsem v legraci řekl, že jsem na ně naštvaný, protože nasadili laťku hrozně vysoko

Jste přísný divadelní divák?

Trochu se to ve mě změnilo. Když jsem byl na konzervatoři anebo na DAMU, byl jsem hrozně kritický a stávalo se, že jsem o pauze odešel. Vždycky jsem byl přesvědčený, že bych to dělal líp. Teď se mi to větší líbí. Buď to je opravdu dobré, nebo jsem se nějak rozněžil.

Jak vy přijímáte kritiku?

Moc dobře ne. Beru si to hrozně osobně. Jedna negativní kritika vymaže třeba sto pozitivních. Slova bolí. Chválám na druhé straně moc nevěřím.

Přispěla k vašemu sebevědomí Cena Jiřího Adamíry, kterou jste dostal na konci DAMU?

Vidíte, nedávno jsem našel fotku z předávání. Dává se nejlepšímu klukovi a nejlepší holce v ročníku, je to za celé čtyři roky. Pokud si dobře pamatuju, dostal jsem 15 tisíc, pozval jsem tehdy všechny spolužáky na pivo. To víte, že herec nějaké sebevědomí potřebuje. Jinak by asi na jeviště ani nevezl.

dana.braunova@pravo.cz

Foto PRÁVO – Petr Kouřil

„Někdo může viru považovat za berličku, já ji vnímám jako potřebu,“ říká 28letý herec.

« zpět na začátek